

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12502>

Anarcosindicalisme i carxofes

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dissabte 24 de juny de 2017

CGTCatalunya.cat

És de suposar que les formes de descriure el procés d'implicació o arribada a l'anarcosindicalisme és tan divers com les persones que en formem part. En alguns casos pot ser de forma ràpida, derivada d'algun conflicte laboral concret, en d'altres com a continuïtat natural de la prèvia militància en espais llibertaris. En d'altres casos, com en el meu, s'assembla més a un camí en què vas descobrint el lloc on la teva forma de viure o entendre les relacions col·lectives encaixen amb la consciència de pertinença a la classe obrera. Vas fent passos. Primer per carreteres amples, i cada cop et vas trobant millor amb la gent que prén bifurcacions més complicades i costerudes. L'aire sembla més net, la pujada requereix molt d'esforç però de tant en tant, t'atures per fer la mirada enrera i el paisatge val molt la pena.

Per a mi és igual d'important la voluntat ferma de combatre l'enemic sense rendir-se mai, que la forma de fer-ho. Ajudar en l'organització de la classe treballadora, apostar pel conflicte amb el capital, i alhora combatre el vessant interior autoritari que tots i totes duem a dintre. Per a mi això és l'anarcosindicalisme, combativitat de classe per canviar el món i una igualtat extrema en la forma de fer-ho i relacionar-nos. Aquesta exigència ha de ser encara més radical si participes en algun espai de coordinació de l'organització i així ha de ser vigilat per totes les companyes que en formem part.

Però com deia un company, no som objectius mai, sinó subjectius en tant que som subjectes i no objectes; per tant és inevitable que en qualsevol organització s'hi generin espais basats en l'afinitat i complicitat segons la forma en què es comparteixen uns objectius concrets o, simplement, perquè es connecta més amb unes persones que amb d'altres. Així doncs, es formen grups informals basats en aquesta complicitat. És lògic i saludable que es puguin organitzar a l'hora de plantejar una determinada qüestió, normalment de tipus orgànic o intern. La complicitat genera intercanvi i crítica necessària: "Ei, què et sembla aquesta ponència?", "Crec que hauríem de proposar tal cosa sobre aquest tema" i així en moltes qüestions...

Ara bé, on està el punt on la legítima condició humana i social grupal per assolir un determinat objectiu traspasa la línia que defineix la pota llibertària de l'anarcosindicalisme? Podríem dir que quan es dediquen més energies per a guanyar en comptes de a debatre i a acceptar el resultat consensuat, especialment quan no sigui el que defenses, seria un bon senyal per adonar-se'n. A vegades pot passar que et trobis una jugada d'escacs que capa debats per evitar riscos de perdre no se sap què, que es vegin determinades informacions a assemblees i has de fer com que no te n'adones (un tret característic és creure que les companyes no s'enteren de res). I no, no és això. Mai ho ha de ser tot i que sigui inevitable que passi per la nostra pròpia condició d'humans.

Mai he cregut que la resposta hagi de ser l'enconament en aquestes dinàmiques, en una mena de blocs, contrablocs i contracontrablocs, al contrari, la perseverança en l'activitat contra l'enemic capitalista i el refermament en com s'han de fer les coses és el millor remei, la raó primera i última per la que militem. I, el dia que un perdi la batalla contra els dimonis interiors patriarcals, racistes o de qualsevol mena que totes duem a sobre, és el moment per plegar i marxar a cultivar carxofes al Prat del Llobregat. Són les millors del món, amb permís del Benicarló.

Òscar Murciano, afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de Terrassa de la CGT

Terrassa, 24 de juny de 2017